Ч. 39. Пятниця 5 марта (20 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Перед ссесиєю парляменту. — Інтервенция держав в Білгородї.

Вчера перед полуднем радив виконний комітет нїмецких вільнодумних сторонництв. Як доносить виданий по нарадах комунїкат, здавав предсїдатель справу о висліді конференциї з президентом мінїстрів. Обговорювано справу правосильности випущеня в обіг державної позички, а др. Сильвестер одержав порученє заявити мінїстрови скарбу др. Білиньскому, що більшість нїмецких послів осуджує такий спосіб здобуваня гроший для скарбу державного. В часї дискусиї над справою банковою пос. Коловрат заявив ся за розділенєм банку, бо такий розділ єсть постійним жаданєм аґрарців.

П. Президент мінїстрів бар. Бінерт приймав вчера прочих ческих послів і зазначив супротив них становище правительства. О заяві правительства здадуть посли справу перед сторонництвом. Із своєї сторони піднесли посли енерґічні закиди против правительства за невиповнюванє ческих жадань. — „Die Zeit" записує поголоску, немов би Чехи наміряли поставити власного кандидата на президента палати. На то становище призначено професора Масарика.

Аґенция Гаваса доносить з Білгорода: Росийский посол і посли француский, анґлїйский та італїяньский зробили оногди у сербского правительства заповідженний крок. Представленя послів приймив Милованович до відомости і передав їх иншим сербским мінїстрам, котрі зібрали ся зараз на нараду. Нарада під проводом короля тревала три години. Постановлено одноголосно відповісти, що Сербія не може відкликати жадань, ухвалених скупщиною в резолюциї. Сербія числить все ще на справедливість Европи, але не може відступити від территориялних жадань і від жаданя автономії для Босни і Герцеґовини. Як доносять пізнїйші вісти з Білгорода, Сербія не буде обставати при виголошених мінїстрами жаданях.

Про язикові предложеня висловили ся теперішний нїмецкий мінїстер-земляк др. Шрайнер і б. молодоческий мінїстер-земляк др. Фідлер прихильно для обрад над начерками правительства; іменно виводи др. Фідлера розвязують питанє, чому властиво молодочехи спинили наради над предложенями, піддержуючи обструкцию ческих радикалів. Др. Шрайнер виявляючи свої гадки в „Brüxer Ztg." про опір поодиноких нїмецких міст против подїлу округів, кладе вагу на те, що бар. Бінерт зазначив найвиразнїйше з притиском при внесеню язикових предложень, що ті начерки можуть підчас парляментарних розправ бути поправлені, взглядно змінені. Природна річ, що не можна заспокоїти всїх бажань за одним почерком. Після его гадки, розмеженє судових округів і окружних управ в замкненій, нїмецкій язиковій области можливе до переведеня лише дорогою мирного і річевого порозуміня між ческо-нїмецкими послами і нїмецкими округами.

Бувший мінїстер торговлї др. Фідлер, обговорюючи язикові предложеня перед виборцями на Карлинї в Празї, заявив, що розмеженє поодиноких областий управ подає по безсторонним осудї певні користи. З утворенєм нових судових округів і староств, получене побільшенє урядничих посад і скорший аванс. Що до урядової мови, то Чехи стоять на становищи повної взаїмности. Славяньский Союз буде мати досить сили, щоби ударемнити всякі проби з некористними язиковими предложенями, а утворенє союза против него неможливе, як се наглядно показало ся.

Угорский президент мінїстрів др. Векерле на послуханю у Цісаря представляв біжучі

---

21)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Глава тринайцята.

Гадюка знов на волї.

Вальтер так був тим згриз ся, що межи его батьком а батьком его милої, з котрою він потайком повінчав ся, готово прийти до процесу, що Юлїї Кліффорд аж жаль его зробило ся і она обіцяла єму, що постарає ся о то, щоби ся справа на якийсь час притихла. Она сїла до стола і написала зараз так сердечне письмо до пана Беля, що годї було єму оперти ся.

Насамперед написала п. Бельови, що відносить ся до него довірочно і він чей їй не подивує ся. Відтак розповіла єму, що полковник Кліффорд лиш як би якимсь чудом виратував ся із смертельної недуги, але що хороба може кождої хвилї вернути, коли полковник, котрий ледви що подужав, схоче вести процес з ненавистним собі противником, і тим дуже роздразнить ся. Процес той був би впрочім з всїляких причин і для Вальтера Кліффорда, сина полковника, дуже прикрий і він був би п. Бельови дуже вдячний, як би той відповідними способами старав ся справу ту о скілько можна на як найдальший час відложити.

Вальтер був дуже рад з того письма і подякував Юлїї сердечно.

Пан Бель відповів небавком дуже оглядно. Написав, що мусить тепер займати ся приготовляючими роботами до виборів ради повітової, які відбудуть ся за шість неділь, а опісля знайде ся знов якесь оправданє. Але й обіцяв, що буде памятати на сю справу.

Вальтер і Юлїя не вдоволили ся лиш тим, що старого полковника в той спосіб заспокоїли; они ще й старали ся всїлякими способами его розвеселяти, не згадували анї словечком про Бартлїя та малого Фіцроя, словом, старали ся зробити єму житє так легким як лиш можна. Тимчасом старав ся Вальтер сходити ся потайком зі своєю жінкою так часто, як лиш міг, а она обіцяла ся навіть перебути з ним кілька днів над озером, скоро би лиш була нагода до того, але й жадала, щоби то було підчас неприсутности Гопа.

Вальтер спитав ся єї, чому она боїть ся Гопа більше як свого батька. Она через хвильку не хотїла на то єму відповісти, але коли він їй остаточно обіцяв, що нїкому того не скаже, відповіла она:

— Ну тому, бо він мене більше любить, як тато.

— Не може бути! Звідкиж ти то знаєш? — спитав Вальтер недовірчиво, але Марійка не хотїла дальше нїчого говорити, бо по правдї й сама не знала, длячого так сказала.

Лишім же їх, нехай они собі живуть, доки аж знову не зійдемо ся з ними, а вернім тепер до нашого старого знакомого.

Леонарда Монктона вивезли насамперед до Пентонвіль а в кілька лїт опісля до Портлєнда. В обох місцях поводив ся він як досьвідний кримінальник і умів позискати собі сьвящеників і дозорців вязничних. Сих послїдних уважав він за своїх старших. Хоч і як они маленько краяли єму хлїба або мяса, він не ходив жалувати ся на них до директора вязниць, бо був би собі лиш пошкодив. В послїдних часах в Пентонвіль хотїв вже смерть собі зробити, але в Портлєндї, де зійшов ся був з такими самими як і він, набрав знов відваги. Там знайшов він богато товаришів, але лиш з одним з них завів він тїснїйшу дружбу. Той називав ся Бен Бернлї і походив з північних сторін а дістав ся до криміналу за то, що належав до якогось заказаного товариства та побив на смерть якогось робітника підчас нападу тих копальників, що не належали до союза. Коли вже час его кари кінчив ся, напав він на одного з дозорців і побив его а за то дістав дальших пять лїт. Монктон доказував єму, що він то зле зробив і покликував ся на свій примір, через що єму далеко лїпше.

— Коли бо він обходив ся зі мною як з псом — сказав єму на то той Бернлї.

— Я то й видів — сказав Леонард; — але я на нашім місци був би мовчав і чекав, аж кара скінчить ся. Аж тодї був би я підсїв на него і дав єму добру науку. На мій погляд то лиш нужденна месть, когось на смерть побити. Чи гадаєш, що я не хотїв би також зімстити ся на тім падлюцї Бартлїю, а передовсїм на тім собацї Гопі, що менї все упхав до

справи і політичне положене. Також міністер рільництва др. Дарані і правительственний секретар Стерені в заступстві Кошута були у Відни. Предметом нарад єсть банкове питане. Коаліційні дневники висловлюють погляд, що послухане у Цїсаря не принесе зміни в теперішнім політичнім положеню. Опозиційний „Pesti Naplo“ заповідає, що криза вибухне в найблизшім часї на засїданю банкового виділу, позаяк 48 членів виділу виступить з жаданем утвореня самостійного угорского банку.

Новинки.

Львів, дня 4-го марта 1909

— **Відзначеня жандармів.** Є. В. Цїсар наділив срібним хрестом заслуги команданта станиці Пав. Ляденбергера і жандармів титул. команд. станиць Вінк. Квасневича і Марк. Кубрановича за вирятоване богато людий від утопленя та жандарма Фр. Клюза за вирятоване 3 дїтий з огню. Всї чотири відзначені належать до краєв. команди жандармерії ч. 5 у Львові.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер справедливости перенїс радника суду краєв. і начальника суду Павла Войтасевича з Бірчи до Перемишля; — іменував радниками суду краєв. судиїв повіт. Йос. Гая в Золочеві, дра Герм. Плясера із Львова в Коломиї, Мар. Мисїньского зі Львова в Самборі; — перенїс нотарів: Іляр. Савчиньского з Белзця до Борщева, а Волод. Ґурку з Гвіздця до Белзця.

— **Оногдашний концерт** в честь роковин смерти Т. Шевченка випав величаво, о много величавійше як всї дотеперішні. Саля львівської „Фільгармонії“ була битком набита, а многі з гостий не могли вже одержати білєтів. Промови виголосили проф. Грушевский і відпоручник україньскої академічної молодежі Назаріїв — оба родом з України. Продукциї „Бояна“ і „Бандуриста“ випали величаво, а так само фортепянове сольо п. Олї Ціпановскої і гра на скрипці п. Перфецкого. А вже найбільше одушевлене зібраної публики викликав спів славнозвістного нашого земляка, оперового співака п. Модеста Менцїньского, коли він заспівав Лисенкове „Гетьмани, гетьмани, як би ви то встали“. Артиста, котрий відспівав ще кілька инших пісень закидано цьвітами а грімким оплескам не було кінця. Крім того вручено п. Менцїньскому срібний вінець з написю „Дорогому Землякови, Мод.... Менц.... Львівский Боян 19 2/III 09“. Концерт закінчив ся відспіванем народного гимну „Ще не вмерла Україна“, котрий відспівала публика разом з хором на естраді.

— **Зміна статута Банку краєвого.** Міністерство справ внутрішних в порозуміню з Міністерством скарбу затвердило ухвалені соймом на послїдній сесиї зміни статута краєвого банку. Зміни дотикають установленя 3 нових посад заступників директорів краєвого банку, котрі в разї не присутности директорів заступають їх з рішаючим голосом на радї дирекцийній. Крім того змінений статут впроваджує 12 замість 9 членів надзираючої ради краєвого банку та замість одного двох заступників предсїдателя надзираючої ради.

— **Арештоване убийника Штофів.** Здаєсь що тепер вже нема сумнїву, що убийник Штофів, бувших властителїв реставрациї при ул. Собіского у Львові, попав ся в руки поліциї. В Мисловицях на пруским Шлеску арештувала тамошна поліция серед робітників прибувших з Галичини пошукуваючого вже від давна убийника Андрія Курка. Арештоване злочинця наступило на основі фотоґрафії, які львівска поліция поровсилала була на всї сторони. Курек має на своїй совісти ще кілька инших убийств. Він убив шинкаря Каньора і его жінку в Чаньци коло Кент в західній Галичинї, а крім того єсть підозрінє, що допустив ся ще кількох инших убийств.

— **Сніговиця на Поділю.** Підчас коли у нас у Львові в кількох послїдних днях було так тепло, що груба верства снїгу зачала топити ся, а нині теплота доходить вже до 6 степенїв Цельзия, на цїлім Поділю лютила ся до вчера страшна сніговиця, а вихор був так сильний, що як вже звістно спричинив навіть катастрофу на зелїзници в Тернополи. Тепер же доносять дальше з Тернополя:

В наслїдок сніговиці, яка лютила сяві второк на цїлім Поділю поробили ся в многих сторонах великі надуви снїгові. Ві второк по полудни, поїзд. котрий їхав до Збаража, а до котрого були причіплені дві машини, застряг за містом в снїгу і треба було вдержати рух в тім напрямі. Инший поїзд застряг в снїгу межи Хоростковим а Копичинцями. Подорожних розвезено саньми до Хоросткова і Копичинець. Машина помічнича, вислана з Тернополя для ратованя того поїзду, виховзнула ся в снїгу із шин і затарасувала собою шлях так, що треба було вдержати весь рух. Поїзд їдучий з Березовиці до Тернополя застряг так само в снїгу і треба его було машинами витягати.

З Підволочиск знов доносять: З причини заметелї застряг поїзд особовий, що їхав зі Львова, в Максимівці в снїгу. Звідси вислано зараз до Максимівки 2 льокомотиви з плугами і 50 робітників. На місце пригоди виїхали: інжинїри Фріауф і Хмуревич, урядник руху Контурек і банмайстер Држко. З великим трудом удало ся викопати машину разом з 3 вагонами. З 5-годинним опізненем приїхав тут поїзд. Почту переладовано з воза почтового до особового. Дальші поїзди курсують дуже неправильно.

Поїзд поспішний, котрий виїзджає о 5 год. вечером, виїхавши з Тернополя застряг в снїгу межи Борками великими а Максимівкою, причім машина вискочила із шин. Треба було вислати з Тернополя 3 льокомотиви з шлюсарями і персоналом зелїзничим. Аж вчера рано около 4 години видобуто той поїзд і спроваджено назад до Тернополя. Всї лінії льокальні як: до Збаража, Копичинець, Підвисокого і Грималова замкнено аж до відкликаня. Стация зелїзнича в Тернополи формально завалена поїздами. Богато подорожних перебуває на стациї, дожидаючи поїзду до Підволочиск; инші розїхали ся саньми або лишили ся в місті.

— **Нещасливі пригоди.** Оногди їхав саньми з Перемишлян до Золочева купець Хаїм Сімхе Берґверк і віз значний набір всїляких товарів. По дорозї недалеко Яхторова сани перевернули ся і придушили собою Берґверка так нещасливо, що він згинув на місци.

— **Наш Митрополит в очах закордонців.** Як звістно, було на послїдним просьвітнім конґресї богато наших земляків з за кордону. Хто слїдив за ходом того конґресу і знає, що на одним із его засїдань явив ся також Є. Експ. наш Митрополит ґр. Андрей Шептицкий, той певно буде цікавий, яке враженє могла зробити поява сего нашого найвисшого достойника нашої церкви на наших земляків з за кордону, для котрих се мусїло конче бути щось нечуваного і невиданого. Отже один з них, п. Доманицкий, описуючи в київскій „Радї“ свої враженя і поміченя на конґресї, пише про появу на нїм нашого Митрополита як слїдує:

„У великій салї „Сокола“ повнісїнько людий. На підвисшеню — президия, поліцейский „крючок“ (комісар поліциї) і гості. Читають резолюциї конґресу; члени піднимають руки до гори, приймають їх. Враз якась метушня: на конґрес зараз прибуде владика — Митрополит Шептицкий.

„Признаю ся, менї дуже цікаво було, знаючи наших митрополитів та епископів, побачити митрополита галицких Українців. Що оно за людина? Як він поводитиметь ся? Чи й тут так раболїпствують, цїлують руки єму, як у нас? Цікаво страшенно...

„Аж ось і він. Висока, огрядна постать, голене обличе, як звичайно в унїятского духо-

---

кишенї і завів на чотирнайцять лїт до криміналу? Монктон почав тут так сердити ся, що аж лице єму викривило ся а очи сьвітили ся єму як у чорта. Аж ось надійшов якийсь дозорець, а Монктон зачав тоді говорити спокійно: Отже видиш, що ти провинив ся і що дозорці преці мусять на хліб заробляти, роблять лиш то, що до них належить. Як би ти до них належав, то ти би точно так само робив як і они.

— Не труди ся на дармо набивати тому клецови розуму до голови — відозвав ся на то якийсь дозорець, що ішов попри них; із свинячого уха не зробиш шовкової мошонки на гроші.

Мимо правди сих слів хитрий Монктон виробив собі великий вплив на палкого Бернлія. Коли сиділи разом, розповіли один другому не одну свою тайну; Монктон дещо лиш натяком а Бернлї таки признав ся до влому в Стоктонї і до убитя надзирателя копальні у Валесї. На погляд убийника надзиратель таки заслужив був собі ту кару, бо був занадто вірний свому панови.

Коли Бернлї вийшов з криміналу, обіцяв він Монктонови, що лишить у одного з его льондоньских приятелїв звістку для него, де він перебуває і що робить, а тимчасом ходив по жебрах.

Монктонова жінка, Лукія, писала до него так часто, як на то позваляв домашний порядок у вязници. Она зразу заробляла ручною роботою, відтак дістала ся на службу до якоїсь англїйскої ґрафинї, а що була порядна і зручна до всего, то переходила з одного великопаньского дому до другого і діставала добру платню та ще й всїлякі дарунки. А що она була Німкиня, то уміла щадити і повідомила о тім свого мужа. Але по семім роцї примусового вдовичого житя листи єї вже не були такі щирі як спершу, аж остаточно на чотири недїлї перед тим, як Монктона мали вже випустити на волю, прийшов лист від жінки, в котрім она взиває его, щоби він зголосив ся в канцеляриї адвоката Серджента, при ул. Флїт-Стріт, де дістане переказ на пятьдесять фунтів. Таку саму суму будуть єму виплачувати від часу до часу, але під условем, що він не буде пошукувати Лукії анї до неї признавати ся. Ти мене довів вже раз до нещастя — писала она єму — отже не роби того другий раз. Що я не є щаслива, можеш менї вірити, але я жию в спокою і вигодї, а на стілько розуму вже маю, щоби я то могла оцїнити. Передовсїм же стережи ся, щоби сь знову не провинив ся, бо тепер вже знаєш, чим то пахне і як тяжко треба покутувати.

Монктон прочитав лист байдужно, але то єму якось не могло поміститн ся в голові, що би жінка платила єму за дурно і пусто таку суму. Коли же его випустили на волю, він пішов зараз до згаданого адвоката, щоби відобрати гроші.

— Я дістав повідомлене, що ви маєте виплатити менї пятьдесять фунтів — сказав Леонард.

— Так, пане Монктон, — відповів адвокат, — але о скілько знаю, то тота виплата сполучена з якимись условіями.

— Нї, пане, не тих перших пятьдесять фунтів, але аж пізнїйші виплати зависять від того, щоби я не признавав ся до моєї жінки. Сказавши то, подав єму лист Лукії.

Адвокат прочитав єго. — Правду кажете — сказав він; — тих пятьдесять фунтів мають вам бути зараз виплачені. Але позвольте, що зверну на одно вашу увагу; наша кліентка хоче позістати в дружбі з вами і доказує то в сей спосіб за нашою радою. Було би то і невдячно і неделїкатно з вашої сторони, як би доброту тої женщини в якийсь злий спосіб собі поясняли.

— Мій пане, — сказав на то Монктон з цинїчним усьміхом — менї то зовсїм байдуже, лиш коби були гроші; я на все пристаю.

Така підлота Монктона з'огидла адвокатови і він урвав розмову та виплатив єму гроші а відтак додав:

— Можете до нас написати, коли вам буде чого потреба. А може будете так добрі і лишите менї свою адресу?

— Чому би ні, я не маю з чим крити ся — відповів Монктон — але все, що можу вам в сій хвили сказати, то лиш тілько, що я хочу сими днями поїхати до Гиль, щоби там пошукати за кількома злодюгами.

Пертий жадобою якогось зиску і охотою мести вибрав ся Монктон в дорогу до Гиль. Тепер вже рад був з того, що судия свого часу, коли его арештовано, не допустив до того, щоби він виявив тайну своїх ворогів.

(Дальше буде).

веньства, розумні очи, вигляд справжнього інтелїґента, лишень в духовному убраню, далеко зручнїщому і елеґантнїщому, як наші батюшківскі хламиди. Нїякої пишности, нїяких митр на голові, золота на шиї — отак собі чоловік, як дома, так і на людях. Іде і знакомим стискає руки. Довело ся менї сидїти обік єго — стиснув і мою руку, як найближчого сусїда. Голова конґресу привитав єго промовою. Тодї й він звернув ся з промовою до конґресу. Спочатку голос нерівний — може несподїванки якої бояв ся, далї — мова стала виразнїща, голоснїща, мова гарна україньска, якою говорять усї галицкі-україньскі інтелїґенти. Говорив він, що дуже тїшить ся з таких добрих наслїдків конґресу, говорив, що він і все духовеньство, наскільки він єго знає, спочуває цїлям і завданям „Просьвіти", говорив, що для того, щоб україньский народ міг здобути кращу будучину, не доволї одної просьвіти, а треба й про економічні потреби єго дбати; говорив, що він надає економічній сторонї дїяльности „Просьвіти" велику вагу (до речи, він подарував львівскій „Просьвітї" цїлий маєток: землю, ліс, будівлї, щоб „Просьвіта" завела там взірцеве господарство).

„Одним словом, говорив так і таке, за що у нас не похвалили-б і зараз би на нову парафію попросили. А тут оно виходить так натурально, просто — власне так, як повинно бути і було колись давнїйше у нас на Українї, коли владики наші не тілько в каритах шестернею по селах їздили, наганяючи жах на сільске духовеньство і роблячи непотрібний нїкому клопіт з приманєм, стрічанєм, провожанєм; не тільки знали заводити „союзи русскаго народа" по селах, але були справдї „пастирями" своїх овець, з якими у них і мова була спільна (буквально й переносно), для яких они були справдї „каменемъ прибѣжища".

„По промові митрополита усї зібрані заспівали національний україньский гимн. Рушав губами й владика. Навіть полїцейский „крючок", коли всї встали, встав і собі і увесь час держав „руки по швамъ", поки співали.

Отакий суд видав наш земляк з за кордону а ми лиш горді можемо бути з того, що маємо такого Митрополита, що стоїть взірцем душпастиря по сїм і по тім боцї кордону.

— **З желїзницї.** Нинї в полуднє одержали ми слїдуюче повідомленє: Рух поїздів особових Тернопіль-Підволочиска приверненo вчера. Рух на зелїзници льокальній Тернопіль-Збараж перерваний. Також здержано загальний рух на шляхах Бучач Чортків-Копичинцї, Гусятин-Тернопіль-Потутори і Тернопіль Копичинцї з днем 2 с. м. аж до дальшого відкликаня. Загальний рух межи Чортковом а Копичинцями і межи Потуторами а Підвисоким обмежено о стілько, що поїзди ч. 1227 і 1228 як також 3312 і 3315 не будуть їздити. Загальний рух з Чорткова на Білу чортківску до Заліщик удержує ся дальше.

— **Дрібні вісти.** Жандармску станицю в Боднарах при Камінцї волоскій, равского повіта, перенесено до Липника при Камінцї волоскій в тім самім повітї. — Суд карний в Кракові засудив Йос. Уейского, редактора двотижневника „Boruta", за злочин обманьства на рік вязницї. — Слїдство против Мончаловского о шпигуньство в користь Росиї майже вже скінчене а зізнаня цїлого ряду сьвідків мали, як доносить „Słowo Pol.", виказати, що він був лиш слїпим орудием в иньших руках (консуля Пустошкіна). Мончаловский єсть епілептиком і западає так часто і так сильно на сю невилїчиму хоробу, що єго треба було відставити з вязницї до шпиталю. — Суд карний в Кракові засудив возьного почтового Николая Татуха, родом із Жовтанець, за крадїж грошевого листу з сумою 900 кор на 8 місяців тяжкої вязницї. — Шулим Тайхер, купець з Комарна, доніс львівскій полїциї, що єго брат, хорий на умі, Йоахим Тайхер ще перед двома недїлями вийшов з дому і доси не вернув. — Хорий на умі Петро Мартиніків поклав ся вчера на шини трамваєві коло жовківскої рогачки і лиш з великим трудом дав ся звідтам забрати. Єго відставлено на Кульпарків. — П. Леониї Віттлїновій вкрадено онѓоди при всїданю до ваґона трамваєвого полярес з 90 коронами і чотири акциї зелїзницї Львів Стоянів по 100 корон.

— **Снїги.** В Берлинї впав вчерашної ночи так великий снїг, що рух на улицях удержував ся лиш з великим трудом. — З Пільзна і инших місцевостий в Чехії доносять о великих заметелях снїгових, котрі спричинили великі перерви в руху зелїзничім. То само доносять і з Тиролю, де ще крім того осуги снїгові наробили великої шкоди.

† **Померли:** О. Іван Біржиньский, сьвященик ювілят, бувший парох Лисятич, стрийского повіта, упокоїв ся дня 18 лютого в 82 р. житя. — Філярет Венгринович, отець пароха з Наковечного при Яворові, упокоїв ся по довгій і тяжкій недузї в заведеню для невилїчимих у Львові (ул. Куркова ч. 39) в 81 р. житя. Похорон відбув ся в середу. — О. Антонин Ульваньский, парох в Чорнушовичах, львівского повіта, упокоїв ся дня 26 лютого в 64 р. житя і 37 сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 4 марта. Король болгарский від'їхав вчера до Софії.

Білград 4 марта. Австро Угорский посол ґр. Форґач веряув тут вчера по 8-дневнім урльопі.

Білград 4 марта. Міністер справ заграничних Міловaнович покликав до себе всїх редакторів сербских ґазет і заявив їм, що відповідь сербского правительства на раду Росиї, дану в дружнїм дусї, визначає ся мирним змаганєм в границях, на які дозволять інтереси Сербії. Нема нїякої причини до занепокоєня.

Білград 4 марта. „Дневник урядовий" оголосив королївский указ в справі амнестії всїх виновників полїтичних.

Армавір 4 марта. Петерб. Аґент. телеґр. доносить: В почтовім поїздї владикавкаскої зелїзницї зрабовано урядником касовим 40.000 рублїв. Виновники вискочили з поїзду і втекли.

Петербург 4 марта. Дума радила на вчерашнім засїданю над інтерпеляциєю з причини катастрофи, яка минувшого лїта стала ся в копальни в Йосифівцї. Помічник міністра торговлї подав до відомости, які зарядженя поробило правительство з тої причини, і заповів внесене предложеня в справі одвічальности за неосторожне обходженє ся в копальнях. Цар жертвував для жертв катастрофи 10.000 рублїв.

Петербург 4 марта. Під проводом віцеміністра справ внутрішних розпочали ся вчера засїданя комісиї для справ лїквідациї сервітутів в Царстві польскім і західних провінциях.

Петербург 4 марта. Комісия рільна Думи приняла попразку внесену пос. Ґрабским о комасациї ґрунтів в Царстві польскім.

Льондон 4 марта. Бюро Райтера доносить, що правительство сербске зрече ся територияльного відшкодованя за анексию окупованих країв.

Ню-Йорк 4 марта. В домі, де мешкали переважно Італїянцї і Французи, вибух огонь, в котрім згоріло 10 осіб.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 4-го марта 1909.	Платять К c	Жадають К c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	565·—	575·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	380·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	551·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109 50	110·20
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·30	94·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92 50	93·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94 30	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	99·—	107·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·40	55 40
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	66·—	70·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·30
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).